

Nyugtalanság

Olyan éber a szem.
Áll komoly őrhelyen.
Oly erősek az ujjak,
Valami után nyúlnak.
Elrepülne a test.
A test keres, keres...
Gondolat, örök foglyom,
nem tudja, mihez fogjon.

A szájon szó suhan,
de hangtalan.
Valami kerget.
Ki tudja merre.
A vágy szívembe ront,
a nagy bolond.

Utca.
A fát a rügy befutja.
Az emberek
nem látják, mik rejlenek.
A tavasz és a rügy
csak költőnek ürügy,
senki sem látja meg.

Ha milicista lennék,
a szigorból engednék,
a közlekedést leállítanám,
és mondanám:
Állj!

Meghalt a halál,
és fut a rest tél,
testvér,
ez a rügy s a tavaszi rét
tiéd.

Sűr-forr a munka,
és meg nem únja.
Minden lohol, lohol,
hivatalos, komor
redő szánt homlokunkra...

Egy pillanatra én
a munkát csendre inteném,
habár
esetleg ez
nem is helyes.

És minden megmeredne
egy kurta percre.
Egy rövid, boldog csókba
a világ elomolna.
S akkor
a naptól
még kicsit tapogatózva,
mint ahogy nyílik a virág,
indulna halkán tovább.

Valaki friss rügyeket,
zöld diadaljeleket
tűzött fel minden ágra,
mint kopasz árbocfákra.

Valahol már a lányok
szedtek kora virágot,
s csicseregték, tavasz van,
ahogy jártak a parkban.

Majd felkapta a vad
szél az újszülött sugarat.
Meghallgatott egy halk dalt,
és aztán toványargalt.
Az égre felhőmászott,
akár pók nyújtott csápot,
befödte a világot.

Félek,
úgy markolom a féket,
ha nem szorítom jobban,
valami szerterobban.
Szétvetek
gátat, keretet,
bár tudom, nem lehet.

Igen,
kapaszkodnék, de hogy és miben?
Ej, ki választhat
kakast és hajnalt?
Csapdát ki állít, hurkot ki vet
a tavasznak, ha gyújt szívet?

(Fordította Ács Károly)